

Nede i tænkeboksen var de umuskalske venner gået i gang med at øve sig på at spille sammen. Det var et helt nyt lyd- eller støjbillede, der bredte sig, for Ølbassen var kommet med, og samtidig var Krigsministeriet gået i gang med den årlige afprøvning af forskellige signaler.

”Hold da op, hvor det lyder godt”, sagde mandolinfeberen, og alle de andre nikkede samtykkende og spillede videre.

Glæden og humøret var højt, indtil Krigsministeriets afprøvning sluttede. ”Hvad skete der nu?”, sagde Hvirvelvind, ”hvem holdt op med at spille med?”. Alle kiggede på hinanden – hvordan det så end kan lade sig gøre, når man er 5 og kun har 2 øjne – og var enige om, at alle havde gjort deres yderste for at spille med hele tiden.

Af mange grunde grundede de alle over, hvad det var for en fantastisk lyd, der havde givet deres musik et så meget mere signal, end de kunne få frem nu, for hver især mente, at især den sære lyd havde gjort deres musik meget mere særegen og unik, end den var i forvejen.

Pludselig kom der en lyd, der kunne minde om den, der pludselig var forsvundet, og alle skyndte sig ud fra tænkeboksen for at se, hvor den kom fra. De nåede lige at se 5 brandbiler, 3 ambulancer, 1 stigevoan og 3 politibiler køre forbi med fuld udrykning, hvorefter lyden hurtigt forsvandt igen.

Så gik de i tænkeboksen igen. ”Hvordan kan vi få den lyd med i vores orkester?”, spurgte Øltønden de andre, ”for den var jo helt vidunderlig og ville kunne give os den helt specielle spillestil, som vi gerne vil have”.

Alle tænkte og bragede så det knagede så meget, at de var ved at gå op i lodningen. Øltønden kom til at tænke på dengang, da han skulle sejle sin egen sø ved hjælp af de umuskalske årer. Han havde jo mødt en eller anden, der også sejlede eller havde sejlet sin egen sø omkring Kapsel det Gode Horn. Hvordan var det nu? Han havde talt underligt... noget med ”Hav – det’ gåt” eller ”ha’ det godt”, mens Ølbassen havde taget den med ro og roet videre.

”Jeg tror, at jeg har mødt en, der kan hjælpe os”, sagde han til de andre. ”Han talte godt nok underligt, man hvis han også spiller sådan, tror jeg, at det er en, vi kan bruge”.

”Hvordan finder vi ham?”, spurgte de andre, og så var terningen kastet i tænkeboksen...

Efter en rum tid så Ølbassen rødt, dvs. at der gik et lys op for ham. ”Han flyttede til Am Ager!”, råbte han, ”og han bor på Røde Kro!”. ”Hvordan ved du det?”, spurgte Bækkenbruddet”. ”Jeg er fra landet”, svarede Ølbassen, ”og dér får man nemmelser, når man går rundt med uld i mund, og der kan jo ikke ske noget ved at prøve”.

Alle nikkede og forlod tænkeboksen for at begive sig til Am Ager og håbede, at alt ville flaske sig med at finde ham, den nye.

Sidst, nogle af dem var gået samlet igennem byen, havde de prøvet at spille imens, men det var jo ikke gået så godt. Derfor valgte de at lade være denne gang. Der var dog langt til Am Ager, og især den lange Langebro føltes lang. Selvom de forsøgte at gå den korteste vej, kom de alligevel på lidt vildspor ved at bevæge sig ud på RØDe Mellevej, som de jo mente, måtte føre til Røde Kro.

Endelig fandt det stedet. Røde Kro var lukket!

Og hvad sidenhen skete, henhører til et ”trættende” afsnit.